

Před dvěma dny jsme vyrazili na výpravu do džungle. Polovinu prvního dne jsme se pohybovali pouze na dosah našeho tábora. Většinu tohoto času jsme ztrávili identifikací flóry. Nejprve mě zarazilo, jak málo je tu zvířat, ale pak jsem si uvědomil, že po našem zásahu do ekosystému se pravděpodobně přesunula hlouběji do vnitrozemí.

Když jsme se vrátili na večeri do hlavního tábora, navrhl jsem, že by bylo dobré provést hloubější průzkum. Velitelství jsem tuto ideu opodstatnil tím, že by bylo dobré najít domorodé obyvatelstvo a zjistit, jestli na nás po násilné deportaci nechystá protiútok. Velitelé souhlasili překvapivě rychle a ihned druhý den jsme se vydali hlouběji do džungle. K ruce jsme dostali pár ozbrojenců a tři zajaté domorodce, kteří nám nesli věci.

Penetrace džungle zpočátku probíhala přesně podle plánu. Cestou jsme vytvářeli mapu a zařezávali navigační značky do prastarých stromů. Brzy jsme zpozorovali první zvířata - pomalé čtvernožce zavěšené v korunách stromů, několik druhů malého ptactva a hlavně množství hmyzu.

Právě hmyz nás začal záhy sužovat. Jeden z nám přidělených vojáků se neuváženě odpojil od naší skupinky a zašel si mezi stromy ulevit. Po chvíli jsme uslyšeli jeho křik. Muže jsme našli po pás zapadlého v zemi, pokrytého mravenci velkými jako palec. Když jsme se ho pokusili vytáhnout, začali útočit i na nás. Každé kousnutí páliho jako rozžhavený hřeb. Než jsme muže stihli zachránit, zapadl do mraveniště po krk a přestal křičet. Brzy se nad ním zem zavřela a my museli pokračovat.

Dál jsme postupovali daleko opatněji. Přesto ale jeden z našich biologů upadl do bezvědomí poté, co si přivoněl k velké květině podobné lilii. Rozdělili jsme si tedy proviant, muže uložili na improvizovaná nosítka a vyrazili dál.

Hlouběji v džungli jsme narazili na rituální místo domorodců, které ve mě vzbudilo silný pocit deja vu. Na malé pasece stálo několik velkých dřevěných soch, které se skláněly ke středu, kde na velkém kameni leželo několik hliněných desek pokrytých nomenickými nápisy. Nejprve jsem chtěl desky odnést, ale když jsem začal strkat první do batohu, pocítil v ruce paralytické brnění, které se začalo záhy rozšiřovat k mému hrudníku. Když jsem ale desku vyndal a ztěžka ji odtáhl zpět, paralýza zcela pominula. Udělal jsem tedy alespoň kopii nápisů a náčrtek obřadní paseky.

Po několik a hodinách se jeden z našich průvodců prudce zastavil před velkým, prastarým stromem. Domorodec se pohyboval jako na drátkách, divoce poulič oči a blábolil. Pak se zcela zastavil a řekl:

"Les si chrání svoje děti, pravou cestu ukáže ti. Bije-li tvé srdce lesem, neklepeš se v džungli děsem. Pokud je však cíl tvůj zisk, nad tvou poutí visí risk. Srdce zlata, srdce tmy, náhle utne tvoje dny."

Pak se domorodec znovu zastavil, podíval se na mě se slzami v očích a padl jako podřatý strom. Nebylo mu už ale pomoci a my pokračovali dál.

Po několika dalších hodinách jsme konečně narazili na civilizaci - v lese před námi se mihotala světla ohňů. Po celém dni útrap jsme se nehledě na risk rozběhli vstříc vidině bezpečí. Téměř jsme vpadli do domorodé vesnice, připraveni na kolenou prosit o pomoc, ale nikdo z obyvatel nebyl v dohledu.

V tu chvíli plápolající ohně loučí najednou zhasly, slunce zakryl mrak a vesnice se ponořila do tmy. Začali jsme se zmateně dohadovat, co se děje a já ucítil podobné mravenčení, jako na obřadní pasece. Chtěl jsem své druhy varovat, ale jazyk mi přestal sloužit a já pocítil, jak mě prostupuje cizí přítomnost.

"Cizáci," řekl jeden z výzkumníků.

"Přišli jste do naší země," pokračoval přeživší voják.

"A za naši pomoc," řekl muž po mé levici.

"Jste se nás pokusili zotročit," prohlásil druhý domorodec.

"Zahráváte si se silami," slyšel jsem říct sám sebe, "ke kterými se nemůžete srovnávat."

Najednou jsme se všichni pohnuli. S dokonalou synchronizací každý z nás zvedl tu ruku, tu nohu, tu dupnul, tu tlesknul. Rytmus tohoto zvláštního tance byl podtržen mručením, které jsme všichni vydávali. Tempo tance se neustále zrychlovalo, až jsem zcela ztratil orientaci - měl jsem pocit, že kolem nás proudí slabé modré světlo a hlavou mi běžely myšlenky a vzpomínky, které nemohly být mé.

A pak byl konec. S posledním dupnutím jsem ztratil vědomí a upadl na zem. Místo tvrdé hlíny jsem ale dopadl na měkký mech. Po chvílce jsem se pomalu se posadil. Celé tělo mě bolelo, jako bych protančil celou noc.

Celá naše průzkumná jednotka seděla na malé pasece nedaleko našeho hlavního ležení. Slunce se sklánělo k obzoru a mí kolegové se rozhlíželi stejně zmateně jako já. Nakonec jsme ale dokázali vstát a jako opilí se odpočali k hlavnímu ležení.

Když jsme byli vpuštěni, uvědomil jsem si, že celý den musely probíhat intenzivní práce - ve středu ležení stála velká dřevěná konstrukce. Na moje dotazy mi bylo odpověděno, že jde o obléhací stroj. Pro nedostatek střelného prachu se velení rozhodlo přistoupit k jednodušší metodice.

Nevěřicně jsem se zeptal, jak chtějí katapult dostat skrz les. Odpovědí mi bylo, že je třeba se nejdříve zbavit starých nepřátel z naší domoviny, a až pak se budeme věnovat divochům.

Přišel jsem za velitelem a začal mu popisovat naši cestu džunglí a mnohé útrapy, se kterými jsme se setkali. Má slova ale nedopadla na úrodnou půdu. Po několikátém odmítavém mávnutí ruky jsem tedy odešel a nechal bojechtivé, ať se připravují na další konflikt.

Když jsem večer ulehal, přeze všechno, co se v džungli stalo jsem pocítil silnou touhu se tam vrátit. Toužím po tom si detailně pročíst hliněné tabulky, obejmout velký strom a dobrovolně se poddat rytmu vesnického tance.

Chci znovu pocítit tu přítomnost, kterou jsem zažil v hlubinách lesa. Znáám ji, promlouvala ke mě skrze sny, možná už před lety, zpátky v mé domovině.

Vím že to jsi ty, a vím, že musím jít. Vyrazím brzy ráno po západu slunce, při střídání hlídek.